

INFORMACE PRO NOVÉ KLUBY

NEZÁVAZNÉ INFO URČENÉ (NEJEN) NOVÝM KLUBŮM

Vznik spolku

Pro vstup do ČAAF je nutná právní subjektivita, nestačí být „parta kamarádů“. Jedinou možnou formou právnické osoby, která se může stát členem ČAAF, je spolek.

Jsou dvě možnosti, jak postupovat – buď založit vlastní spolek, nebo se připojit k nějakému existujícímu spolku, nejčastěji k místní TJ apod. Obě možnosti mají výhody a nevýhody jdoucí proti sobě. TJ (tělovýchovná jednota) pod jednou střechou sdružuje více sportů, které tvoří tzv. oddíly, která mají různou míru autonomie, nicméně nejsou zcela samostatné a nemohou rozhodovat zcela o všem. Na straně druhé se jednotlivé oddíly (sporty) nemusí starat o úplně všechno, protože zejména právní a ekonomické věci lze řešit napříč oddíly a také správa sportovišť (hřišť) je sdílená. Samostatný spolek pak funguje přesně opačně – je zcela samostatný, nemusí se sice nikomu podřizovat, ale všechno i musí zařídit sám, a to včetně shánění (zápasového i tréninkového) hřiště k pronájmu.

Pokud není využita možnost TJ, je nutné založit nový spolek. Není to úkon složitý, nicméně také to není věc na pět minut. Na googlu jistě najdete podrobné návody, jak spolek založit, včetně vzorových stanov. Někjaké podpůrné informace lze nalézt i na webu ČAAF, na stránce s normami a dalšími informacemi ([dole](#)). Možná praktická rada – ačkoliv se to může zdát být dobrou pojistkou proti „zneužití pravomocí“, tak reálně není praktické dávat do stanov, že o všem rozhoduje kolektivní orgán, že na dokumentech musí být více podpisů apod.

Podstatou spolkového uspořádání je, že „všechno patří všem“, tzn. všichni hráči a trenéři jsou zjednodušeně řečeno členy daného spolku, společně si určují předsedu, společně rozhodují o penězích atd. Ne úplně výjimečné jsou ale formálně spolky, nicméně fakticky trochu „eseróčka“, které má jen tři členy a všichni ostatní jsou pouze svého druhu hosty. Něco jako chodit do fitka – platíte za vstup, můžete cvičit, ale „kecat do toho“ nemůžete, protože nejste členy spolku, jste pouhými hosty. Tato maskovaná eseróčka mají možná výhody (pro zakládající členy), nicméně mohou mít určité nevýhody účetní (nečlenové logicky neplatí členské příspěvky apod., ale zcela odlišné typy plateb, které mají jiný daňový režim) a také nebudou nejspíš moci (pokud nesklouznou k podvodům) žádat o dotace, které jsou navázané na členskou základnu. Dotace na provoz jsou přitom vedle členských příspěvků nejrealněji dostupným zdrojem příjmů, protože otevřeně řečeno, není zcela reálné, že se začínající klub se stovkou diváků a třemi domácími zápasy stane významným sponzorským lákadlem...

Vznik klubu

Jakmile existuje spolek, tak skrze statutárního zástupce může požádat o členství v ČAAF. [Příhlášku](#) pošlete nejprve v excelu pro kontrolu, poté ji dostanete k tisku, podpisu, naskenování a poslání zpět. Stejně jako pro většinu, ne-li všechny, dokumenty platí, že se posílání jen v pdf emailem, ne poštou.

Současně s přihláškou je třeba poslat stanovky spolku a potvrzení o volbě statutárního zástupce spolku, který podepsal přihlášku. Tyto dva dokumenty není nutné posílat, pokud je spolek má zapsané ve [spolkovém rejstříku](#). Dále je třeba poslat logo ve formátech png (s bezbarvým pozadím) a pdf (nebo jiným vektorovém formátu).

S žádostí o vstup je spojená úhrada klubového registračního poplatku ve výši 2000 korun. V této částce je „zahrnuto“ 20 individuálních registrací. Tyto nové registrace lze využít v časově omezené lhůtě, zpravidla okolo měsíce, a týkají se pouze prvoregistrací v ČAAF, nikoliv přestupů apod. Prvních 20 nových členů klubu (nebo do uplynutí lhůty, podle toho, co nastane dříve) tedy své individuální poplatky platit nemusí, poté již platí standardní podmínky individuální registrace.

Při vzniku členství si spolek určí tzv. klubového zástupce, což je jedna osoba, kterou stanovuje statutár spolku. Jde svého druhu o plnou moc, ve které statutár (spolek) určí, kdo bude jednat jménem klubu s ČAAF. Samozřejmě je možná i varianta, aby statutár stanovil sám sebe a aby předseda spolku byl zároveň i klubovým zástupcem.

Aby byla informace co nejpřesnější – komunikace probíhá s klubovým emailem, takže se akceptují „pokyny“ od kohokoliv, kdo napíše z oficiálního klubového emailu. Současně je doporučeno, aby klubový email neobsluhoval jen jeden člověk (zejména aby to nebyl něčí osobní email), protože když ten jeden člověk nemůže nebo nechce, tak to klub zablokuje...

Oficiální kontaktní informace sloužící pro interní komunikace jsou v Adresáři na webu, pro prvotní kontakt s fanoušky/hráči ale slouží [profil klubu](#) na webu. Ten je víceméně pod správou klubu, tzn. klub rozhoduje, co je zde (po kliknutí) vidět. Povinností jsou kontakty na všechny týmy, které v rámci klubu fungují. Seznam týmů, které v klubu fungují pak klub musí zakliknout ve svém klubovém profilu a na přehledu klubů se zobrazují černě, zatímco neaktivní jsou šedou barvou. Aktivním týmem se rozumí tým, který hraje, trenéruje nebo se připravuje, tzn. probíhá nábor atd. Jde tedy o to, aby dotyčnému bylo co nabídnout. Pokud v klubu není tým žen a přihlásí se jedna, tak té se hraní nabídnout nedá apod.

Správa klubu v RS

Není-li domluveno jinak, bude prvním dvěma členům klubu přidělena role klubového admina (KA). Ti pak mají možnost [upravovat informace o klubu](#).

KA vidím [seznam členů klubu](#). U každého člena klubu lze kontrolovat jeho údaje a z pozice KA měnit i jejich fotky. Rovněž lze nastavovat oprávnění, tzn. vytvářet další KA. Zde pozor, všichni KA si jsou „rovni“, žádný KA není nadřazen. Z toho plyne, že všichni KA mohou další KA jmenovat, ale i „degradovat“ a vyjádření nebo jiný akt jednoho KA v RS se bere za vyjádření vůle klubu/týmu (ne že by to nešlo změnit poté, ale bez dalšího se neověřuje, jak dalece k tomu dotyčný KA měl mandát atp.).

Jakousi podkategorií KA jsou týmoví admini (TA). Ti mohou spravovat pouze přidělený tým, což znamená připravovat soupisky a vyjadřovat se k zápisu „svého“ týmu. Nemohou se ale vyjadřovat k jiným týmům (TA týmu juniorů nemá možnost řešit muže) a nemají ani vyšší práva KA, tzn. nemohou upravovat role adminů.

Má-li člen na seznamu bílé pozadí, tak je „vše v pořádku“, červená barva značí problém.

V RS se řeší [pohyby do klubu a z klubu](#). Veškeré přijímání členů klubu probíhá dvoufázově. V první fázi je nutný souhlas klubu (KA). Zamítnutí KA přihlášku ruší (zamítnutí je vhodné při zejména špatné fotografii, chybném jménu atd.). přijetí KA posílá přihlášku „výš“, na úroveň SA (superadmin, čili ČAAF). Přihláška je přijata v případě splnění formálních náležitostí a úhradě RPJ (registračního poplatku jednotlivce). V přehledu žádostí lze sledovat i kdo má zapláceno a kdo ne.

Na stejné stránce lze sledovat i přestupy. Fungují podobně a ovládání by mělo být poměrně intuitivní. Celý proces přestupu je podrobně popsán v SŘ.

Na podstránce s týmy je [přehled týmů klubu](#) ve všech soutěžích. Tým zakládá pouze SA na základě přihlášek do soutěží.

Na týmové stránce je seznam členů týmu (pozn.: pokud je v klubu pouze jeden tým, tak jsou seznamy členů klubu a týmu podobné až stejné, rozdíly nastanou až v momentě, kdy v klubu je týmů více, například mužský a ženský tým – všichni jsou členy stejného klubu, ale muži-hráči zpravidla nebudou členy ženského týmu a opačně). V horní části stránky jsou členové týmu, ve spodní části jsou zbývající členové klubu, kteří (zatím) členy týmu nejsou a které lze přidat na týmovou soupisku. Před vytvářením týmové soupisky je tedy samozřejmě zmíněná „horní část“ prázdná (tým je prázdný) a všichni jsou ve „spodní části“...

Každému členovi týmu lze přiřadit jeho roli v týmu (hráč – trenér – hlavní trenér). Jednotlivec může mít roli i více, nicméně pokud nemá roli žádnou, tak jej nepůjde zapsat na zápasovou soupisku. Členové týmu jsou seřazeni abecedně, ti bez přidělené role jsou na konci seznamu.

Každý člen týmu je podbarven nějakou barvou, jejichž významy jsou v RS uvedeny. Barvy přinášejí rychlou informaci o „problémech“. Zpravidla je hlavní pozornost upřena na to, jestli ten či onen může být na soupisce jako hráč, proto je barevnost zaměřena na hráče. Bílá barva značí nehráče, tzn. členy týmu, co nemají zaškrtnutou roli hráč. Červená barva znamená, že s hráčem je nějaký problém. Tím může být špatný věk (příliš mladý nebo příliš starý hráč pro danou kategorii), chybí hráčské prohlášení nebo postaršení, případně hráč nemá zaplácený ČPJ ve výši nutné pro nastoupení v dané soutěži. Přímo na týmové soupisce problém popsán není, nicméně pokud se klikne na jméno, tak lze problém odhalit na profilu hráče. Zelené a modré podbarvení znamená „OK“ a vzájemně se liší jen v tom, že modrou barvou jsou označeni tzv. postaršení hráči.

Na týmové soupisce je také vidět počet odehraných zápasů/turnajů v dané soutěži a stav vloženého postaršení a prohlášení, resp. možnost vložení daného dokumentu.

Nad týmovou sezónní soupiskou je „panel“ pro tvorbu zápasových soupisek (před zápasem) a zápis zápasu (po zápasu). Vztah zápasové a týmové sezónní soupisky je podobný jako vztah týmové a klubové – ne každý, kdo je na týmové soupisce musí být vždy na zápasové soupisce, nicméně aby někdo mohl být na zápasové, tak nejprve musí být na týmové.

Na všechny domácí zápasy musí tým určit koordinátora (chcete-li hlavního pořadatele) zápasu. Lze doporučit postup, že očekávaný koordinátor všech zápasů se určí před začátkem sezóny a pak se už jen případně upraví podle potřeby. Změny totiž lze provádět neomezeně, nicméně při pozdním zadání (nebo pozdní změně) následuje pokuta a je určitě lepší mít zapsaného někoho a toho případně změnit, než nemít nikoho a někoho vepisovat pozdě.

Tvorba zápasové soupisky je poměrně intuitivní a ve stejném duchu jako předchozí kroky. Užitečnou funkcí je duplikace soupisky, kterou lze vytvořit „obraz“ některé dříve vytvořené soupisky, a to i z předchozího zápasu. Zápasovou soupisku tedy rozhodně není nutné vytvářet vždy „od nuly“. Na každý zápas lze vytisknout (ať už doslova nebo jen kliknutím na tisk, čímž se vygeneruje pdf soubor k tisku) i více soupisek, nicméně odevzdat lze pouze jednu, která se stává oficiální zápasovou soupiskou. Před prvním zápasem je určitě vhodné si tisk soupisky „nacvičit“.

Na soupisku se ještě před tiskem musí vepsat i čísla dresů a po vytištění na ni nelze (kromě podpisů headcoache a koordinátora) nic dopisovat, škrtnout v ní apod. Soupiska musí být vytištěná na A4 papír a tiskne se oboustranně. Po zápase se lze k zápasu (a k informacím rozhodčích) vyjádřit do Zápisu. Rozhodčí nejprve vyplní své povinnosti, skoro vždy ještě v den zápasu. Vyjádření pak lze vepsat do úterních 6:00 a platí, že se může vyjádřit jakýkoliv KA/TA a vyjádření již nelze upravit.

Konečně v sekci [Můj profil](#) lze upravovat vlastní údaje a tato část je „společná“ pro všechny, nikoliv pouze KA. V druhém řádku navigace je odkaz na změnu přihlašovacích údajů, což je asi jasné. A v nastavení emailů si každý člen může nastavit, jaké automatické emaily si přeje dostávat.

Přímo na hlavní stránce profilu pak lze měnit údaje o sobě, žádat o přestup nebo vystoupení z asociace, v případě deaktivovaného členství i o reaktivaci a pod fotkou lze sledovat zaplacené ČPJ (členské příspěvky jednotlivce).

Před soutěží

U nových klubů je vhodné se vstupem do ČAAF naplánovat setkání, kde se víceméně projde obsah tohoto dokumentu. Pro nové kluby je při prvním zapojení do soutěží povinné tzv. „týmové proškolení“, což je vysvětlení pravidel a norem hráčům. Trvá zhruba dvě a půl až tři hodiny a potřeba je nějaká místnost, kde lze nerušeně mluvit. Dále je nutné „certifikovat“ areál, ve kterém bude tým hrát svoje domácí zápasy. Obě tyto povinnosti lze spojit, nicméně v případě problematičnosti areálu a pozdní certifikace samozřejmě hrozí, že náhle nastane stav, že tým nebude mít hřiště. Při certifikaci nejde ani tak o zázemí, jako spíše o bezpečnost a překážky, které by mohly hrozit. Některé certifikace lze provést i na dálku, typicky pokud jde o oplocenou umělku, kde uvnitř plotu není nic jiného než branky na kopanou.

Schválením musí projít i dresy a je opravdu nutné je předložit ještě před výrobou, protože po výrobě už bude pozdě a výrobce sotva přijme reklamaci. Na dresy jsou určité pravidlové požadavky a ty musí být naplněny. Zjednodušeně je lze shrnout tak, že na barevných dresech nesmí být nic bílého (a naopak) a čísla musí mít alespoň 20 cm vpředu, resp. 25 cm vzadu. Požadavky na dresy jsou popsány v pravidlech, ale rozhodně je snazší (a je to i povinnost) návrh nechat poslat na schválení. Barevnostní požadavky se týkají jen dresů, ostatních částí výstroje se taková omezení netýkají a podmínkou je pouze stejnobarevnost napříč týmem.

Před soutěží musí tým nahlásit jména tzv. garantů, což by měli být týmoví trenéři, obecně však osoby zaštiťující sportovní chod týmu. Od sezóny 2020 musí mít garanti trenérské licence, nicméně nové kluby mají vždy krátké ochranné období.

Týmové vybavení

Zde nejde o popis hráčské výstroje, ale věci, co jsou potřeba na přípravu (domácího) zápasu. Potřeba jsou branky. Při použití ragbyového hřiště je všechno zařízeno, při hře na hřišti na kopanou je třeba nastavit tyčky na kopanou tyčemi tak, aby sahaly alespoň 2.5 metru nad břevno (branka na kopanou je vysoká 2.5 metru, tak je nastavení je třeba udělat tak, aby tyčka byla nad břevna dlouhá alespoň tak, jako pod břevnem. Tyto prodlužovací tyče nemusí být nutně kovové, nicméně nemohou „vlát ve větru“, takže materiál je tomu uzpůsobit. Šířka alespoň 4

nebo 5 cm a rozumná barva, prostě tak, aby tyčky byly vidět. Bez ohledu na typ branky je třeba „nohy“ branky zabezpečit do výšky 180-200, aby nárazem nemohlo dojít ke zranění. V současnosti jsou dostupné i „návlčky“ na tyčky určené přesně na toto, takže již není třeba vymýšlet nákupy matrací a izolačních pásek, což ochrannou funkci splní sice také, ale ta estetická usilovně pláče...

Pokud jsou v okolí hřiště překážky, tak ty musí být vhodným způsobem zabezpečeny také, nicméně toto individuální posouzení je věcí certifikace.

Hřiště je samozřejmě ve srovnání s kopanou velmi specificky lajnované, nicméně kromě vyšších lig mužů neplatí přísnost v dodržování (nej)vyšších standardů a například čísla nemusí být ani v první lize. Pro nejlepší lajnování je ale dobré vytvořit si šablony. Zde žádná sériová výroba nefunguje, šablony si vyrábí každý sám. Na lajnování ploch se používají buď zvláštní lajnovačky s tryskami, případně zahradnické postřikovače, případně malířské válečky. Na čáry jsou ideální „válečkové“ lajnovačky, ale ty asi v pronajímaném areálu budou. Barva na lajnování závisí na kvalitě vztahu s pronajímatelem a kvalitě trávníku. Čím lepší je trávník (a vztah), tím je s lajnováním menší problém, protože fotbalové lajny si správce po zápase poseká a do jisté míry je jedno, čím se lajnovalo. Obecně se používají vodou ředitelné, interiérové (ano, skutečně interiérové) barvy, a to možná překvapivě i na umělkách. Na trávu se barva naředí poměrem 3:1 (více barvy, méně vody) a pokud má pršet, tak se přidá latex. Poměr je pak třeba 30:10:1 – latex zabraňuje smytí vodou, tzn. čím více latexů, tím lajnování půjde hůř dolů (a tím víc tedy odolá dešti). Pokud pršet nemá a není cílem, aby barva vydržela dlouho, tak latex nemá cenu dávat. A určitě jej nedávat na umělkách – na umělkách je také potřeba upravit poměr barvy a vody až na například 1:2 (čili víc vody). Po zápasech se pak lajny košťaty a vodou rozmetají. A určitě platí, že předvedením postupu správci a přesvědčením, že barva na trávníku nezůstane příštích 20 let, se rozhodně nic nezkaží, naopak... Mimochodem, toto je [fotka hřiště](#) v Ostravě-Vítkovicích pořízená tři a půl dne po Czech Bowlu XXV. Lze jí vyvracet obavy z toho, jak ti těžší hráči „určitě“ zničí hřiště a lajnování bude vidět měsíce. Nezničí a nebude.

Do endzón je třeba 8 pylonů a okolo hřiště 11 látkových čísel označujících hranice 10yardových zón. Zde nemá smysl samovýroba, je třeba to koupit.

Teoreticky lze samovýrobou zhotovit „chain“, nicméně i tuto pomůcku je lepší koupit. Reálně samovýroba povede k tomu, že tím strávíte tolik času, že se to nevyplatí, případně výsledné dílo bude nedůstojné. Dvě tyčky s terčíky jsou spojené řetězem, třetí tyčka je samostatná a s překlápecími čísly.

Nutností jsou různé vesty. Ve standardní výstražné barvě pro osoby pohybující se okolo hřiště a specifické pro trojici osob ovládajících chain (chain crew) a dvě ještě specifitější pro ballboys (podavače míčů). Specifické vesty pro chain crew a ballboys zatím nejsou povinné ve všech soutěžích, ale jejich pořízení je doporučeníhodné.

Víceméně všechny zápasy se musí povinně natáčet, takže by v klubu měla být toho schopná technika. A pro většinu zápasů je povinné ozvučení refereeho, což znamená mít náhlavní mikrofon (nejpoužívanější a nejdoporučovanější je značka Sennheiser), port k tomuto mikrofonu, přijímač a také ozvučení. Většina týmů to řeší externím zvukařem, nicméně jsou i „domácí“ řešení a reprobednami obsahujícími přijímači apod. Toto řešení samozřejmě nestačí pro ozvučení velkého areálu, ale pro menší zápasy a diváky udržené na jednom místě stačí.

Týmovým vybavením jsou samozřejmě i míče. Na zápasy jsou nutné tři kožené, konkrétně určené, míče. Koupit si je lze pouze u asociace, nicméně jejich cena je významně nižší než u podobných míčů v obchodech a není třeba mít obavu, že je to skrytá forma jakýchsi poplatků. Je třeba uvést, že tři míče na sezónu vám skoro jistě stačit nebudou a jako minimum lze doporučit koupení krabice po šesti míčích. Plus samozřejmě nějaké míče na trénink, zde je to již individuální.